Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

Άγνωστα τοπογραφικά της Θεσσαλονίκης: εξ
ανεκδότου εγγράφου της εν Αγίω Όρει Μονής
Διονυσίου

Γ. Ι. Θεοχαρίδης

doi: [10.12681/makedonika.781](https://doi.org/10.12681/makedonika.781)

Copyright © 2014, Γ. Ι. Θεοχαρίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Θεοχαρίδης Γ. Ι. (1963). Άγνωστα τοπογραφικά της Θεσσαλονίκης: εξ ανεκδότου εγγράφου της εν Αγίω Όρει Μονής Διονυσίου. *Μακεδονικά*, 5(1), 1-14. <https://doi.org/10.12681/makedonika.781>

ΑΓΝΩΣΤΑ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΕΓΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΜΟΝΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

1. *Εισαγωγή.*

Τὰ ἀρχεῖα τῶν μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους, χωρὶς βεβαίως νὰ εἶναι ἀνεξάντλητα, θὰ παρουσιάζουν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀκόμη ἐκπλήξεις εἰς τοὺς ἐρευνητάς των. Ἡ τοπογραφία ἐξ ἄλλου τῆς βυζαντινῆς Θεσσαλονίκης, παρ' ὅλας τὰς ἀξιολόγους ἐρεῦνας τῶν παλαιότερων μελετητῶν τῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ πολὺ ὀλίγον γνωστή. Ὅταν ὅμως πέραν τῶν γνωστῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἡ ταύτισις γνωστῶν τοπογραφικῶν στοιχείων τῆς πόλεως, ἐμφανίζονται, εἰς ἔγγραφα π.χ. τῶν μονῶν τοῦ Ἀθω, καὶ ἐντελῶς νέα τοπογραφικὰ δεδομένα, τὸ πρᾶγμα ἀποκτᾷ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον.

Οὕτω τὸ θέρος τοῦ 1956, εὐρισκόμενος ὡς προσκυνητὴς εἰς τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὁρεὶ ἱερὰν μονὴν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, εἶδον καὶ ἐφωτογράφησα βυζαντινὸν ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον περιέχει τοπογραφικὰς περὶ τῆς Θεσσαλονίκης πληροφορίας, ἀναγομένας εἰς τοὺς δέκα τελευταίους χρόνους πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1430.¹ Εἰς τὸ ἔγγραφο, γυνὴ ἐκχωρεῖ εἰς τὴν μονὴν Διονυσίου προγονικὸν αὐτῆς μονύδριον, κείμενον ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἄγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς ἡμᾶς. Ἐπὶ πλέον τὸ ἐκ κακῆς συντηρήσεως ἡρειπωμένον μονύδριον τοῦτο ἔκειτο εἰς συνοικίαν τῆς πόλεως διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφο ἀναφερομένην καὶ φέρουσαν πρωτότυπον ὄνομα.

Ἐπειδὴ τὰ δεδομένα ταῦτα τοῦ ἐγγράφου ἐπιτρέπουν καὶ ἄλλα σχετικὰ τοπογραφικὰ συμπεράσματα, αὐξάνεται τὸ περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς μελετητάς τῆς βυζαντινῆς τοπογραφίας τῆς πόλεως. Διὰ τοῦτο προβαίνομεν κατωτέρω εἰς τὴν δημοσίευσιν καὶ μελέτην τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου.

2. *Τὸ ἔγγραφο. Περιγραφή καὶ κείμενον.*

Τὸ ἔγγραφο, εἶναι πρωτότυπον ἀφιερωτήριον τῆς Μαρίας Ἀγιορει-

1. Τὸ ἔγγραφο προσέφερεν εἰς ἡμᾶς πρὸς μελέτην ὁ λόγιος ἡγούμενος τῆς μονῆς, ἀρχιμανδρίτης Γαβριὴλ Διονυσιάτης, τὸν ὁποῖον εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης.

τίσεως πρὸς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους τοῦ Σεπτεμβρίου 1420, ὑπογραφόμενον ὑπὸ τοῦ ἱερομνήμονος Θεσσαλονίκης Δημητρίου διακόνου τοῦ Χονδροχείλη.

Εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς μονῆς (τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους) ἄνευ ἀριθμοῦ καταλόγου.¹

Εἶναι λεπτὴ περγαμινὴ διαστάσεων $0,27 \times 0,41$ μ., σύγκεται ἐξ ἐνὸς τεμαχίου καὶ φέρει ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τὴν νεωτέραν σημείωσιν: *κελλίου ἐν Θεσσαλονίκῃ*.

Εἶναι γραμμένον διὰ φαῖς μελάνης εἰς γραφὴν τῆς ἐποχῆς μετὰ συντομογραφιδῶν, ἀλλ' ἄνευ πολλῶν ὀρθογραφικῶν σφαλμάτων.

Φέρει κάτω ἀριστερὰ τὸν σταυρὸν τῆς προταγῆς μετὰ τοῦ σίγνου Μαρίας τῆς Ἀγιορείτισης. Ἔπονται τέσσαρες ὑπογραφαὶ μαρτύρων, γραμμέναι διὰ διαφορετικῆς ἐκάστη χειρὸς, εἰς δύο παράλληλα ζεύγη. Προεβλέπετο καὶ ἡ ὑπογραφή πέμπτου μάρτυρος, μὴ παρουσιασθέντος, ὥς μαρτυρεῖ ὁ εἰς τὴν ἀφειθεῖσαν θέσιν προταχθεὶς σταυρός. Εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ἔγγραφου καὶ καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ πλάτος τοῦ κειμένου ἀπλοῦται διὰ μονοκονδυλιᾶς ἡ ὑπογραφή τοῦ ἱερομνήμονος Θεσσαλονίκης Δημητρίου διακόνου τοῦ Χονδροχείλη.

Τὸ ἔγγραφον εἶναι πρωτότυπον καί, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἀνέκδοτον.

Εἰς τοῦτο ἡ ἡλικιωμένη Μαρία ἡ Ἀγιορείτισσα ἀφιεροῖ τῇ συγκαταθέσει τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Συμεῶνος εἰς τὴν μονὴν Διονυσίου διὰ τοῦ καθηγουμένου αὐτῆς Δανιὴλ μονύδριον, τιμώμενον εἰς ὄνομα τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Τὸ μονύδριον τοῦτο, κείμενον εἰς τὴν συνοικίαν τῆς πόλεως, τὴν λεγομένην τοῦ Ὁμφαλοῦ, καὶ νοτιοδυτικῶς τῆς παλαιᾶς πυρκαϊστοῦ ἐβραϊκῆς συνοικίας, πλησίον δὲ τῆς λεωφόρου τῆς πόλεως, εἶχεν αὕτη ἐκ προγονικῆς κληρονομίας. Ἀπολέσασα λόγῳ ἀνωμάτων περιστάσεων τὴν πατρικὴν αὐτῆς παλαιὰν περιουσίαν, μόλις εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ συντηρῇ ἐαυτήν. Τούτου ἔνεκα τὸ μονύδριον ἐγκαταλειφθὲν εὑρίσκετο εἰς ἡρειπωμένην κατάστασιν καὶ μόνον ὁ ναὸς αὐτοῦ καὶ μικρὸν μέρος τῶν κελλίων ἀπέμεινεν, ἐνῶ ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἑρειπίων εἶχε καταστήσει τόπος ἀφοδεύσεως διὰ τοὺς γείτονας. Διὰ νὰ σωθῇ ὁ ἱερὸς ᾠρεὸς ἀπὸ τὸ μῖασμα, παραδίδει αὕτη νῦν τὸ μονύδριον μετὰ μῶς προσαφιερωθείσης εἰς αὐτὸ γειτονικῆς οἰκίας εἰς τὴν μονὴν Διονυσίου, διὰ νὰ φροντίσῃ αὕτη εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μονυδρίου καὶ διὰ νὰ μνημονεῦται ἐν τῇ μονῇ τὸ ὄνομα τῆς δωρητοῦ καὶ τῶν γονέων αὐτῆς.

Τὸ ἔγγραφον ὑπογράφουν ὡς μάρτυρες οἱ: *Δημήτριος Συναδηνὸς* — *Νικόλαος Ἀποκαῦχος* — *Δημήτριος Μαρμαρᾶς* — *Μανουὴλ Κανστρείσιος*. Οἱ ὑπογράφωντες μάρτυρες φέρουν πολὺ γνωστὰ ἐπίθετα βυζαντινῶν οἰκο-

¹ Τὰ ἔγγραφα τῆς μονῆς φυλάσσονται προσωπικῶς ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς.

γενειῶν τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν 14ον αἰ. *Συναδηνός*, ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν μητρόπολιν τῆς Θεσσαλονίκης, μαρτυρεῖται τὸ 1327 ὁ «*Νικόλαος διάκονος τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ ταβουλλάριος ὁ Συναδηνός*». ¹ Πασίγνωστος δὲ εἶναι ὁ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τῶν Ζηλωτῶν τὸ 1342 ἐν Θεσσαλονίκῃ διοικητῆς τῆς πόλεως πρωτοστράτωρ Θεόδωρος ὁ Συναδηνός. ² *Ἀποκαυχος* (ἢ *Ἀποκαῦχος*) Ἰωάννης (ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Ἀλεξίου Ἀποκαΐχου) ἐλέγετο, ὡς γνωστόν, καὶ ὁ διοικητῆς τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1345, ὁ ὁποῖος ἐπιχειρήσας νὰ προσαγάγῃ τὴν πόλιν εἰς τὸν Καντακουζηνὸν εῖρε τραγικὸν τέλος κατὰ τὴν σφαγὴν τῶν εὐγενῶν. ³ *Μαρμαράς* Γεώργιος, πρωτομαΐστωρ τῶν δομητόρων, ἀναφέρεται ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ 1322 καὶ 1327. ⁴ *Κανστρίσιος* καὶ *Μαρμαράς* ὡς βυζαντινὰ ἐπίθετα ἐν Θεσσαλονίκῃ μαρτυροῦνται ἀκόμη τὸ 1415. ⁵

Τέλος κάτωθι τοῦ ἐγγράφου, ὡς ἐλέχθη, ὑπογράφει διὰ μονοκονδυλίας ὁ ἱερομνήμων τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, διάκονος *Δημήτριος ὁ Χονδροχείλης*. Οὗτος εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν ἱερομνήμονα Χονδροχείλην, τὸν ἀναφερόμενον κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1420) εἰς τὸ Σημειωματὰριον ἐνὸς ὑπαλλήλου τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. ⁶

Ἰδοὺ τώρα τὸ κείμενον τοῦ ἐγγράφου:

† *Ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μαρία ἡ Ἁγιορεΐτισσα, ὑπερτελὴς οὖσα τὸν τῆς ἡλικίας χρόνον, κάτωθεν δὲ τοῦ παρόντος* || ² *σταυροτύπως ἐπογράψαι ὀφείλουσα, τὸ παρὸν*

¹ Act. Zogr. 25, 127 καὶ 132. Τὸ ἐπόμενον ἔτος 1328 ὁ αὐτὸς Νικόλαος διάκονος ὁ Συναδηνός τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης προεβιάσθη εἰς πρωτέκδικον. Act. Chil. 117, 173. Τὸ 1339 ὑπογράφει ὡς μέγας σακελλάριος: Act. Chil. 129, 75.

² Καντακ. III, 38. Βόνν. II, 233, 9 κέ. Ὁ ὁστιάριος Θεσσαλονίκης Συναδηνός, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφει ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ Νικόλαος Καβάσιλας, εἶναι ἀγνώστου βαπτιστικοῦ ὀνόματος, ἔζη ὅμως ἐν Θεσσαλονίκῃ περὶ τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνος. Bl. P. Enepokides, Der Briefwechsel des Mystikers Nikolaos Kabasilas. BZ 46 (1953). Ἐπ. 8, σ. 35. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου χρονολόγησις τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Καβάσιλα (ἡμ. 8=1345) πρέπει νὰ ἀναθεωρηθῇ. Bl. R. J. Loenertz O. P., Chronologie de Nicolas Cabasilas. Orientalia Christiana Periodica 21 (1955), 205-231. Μιχαὴλ Συναδηνός, ἄρχων τῶν μοναστηρίων, μαρτυρεῖται ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ 1423: Σπ. Λάμπρος ἐν Νέφῃ Ἑλληνομνήμονι Ζ' (1910), σ. 154.

³ Καντακ. III, 94. Βόνν. II, 578-80.

⁴ Act. Chil. 84, 64 καὶ 85, 22. Act. Zogr. 25, 72.

⁵ Εὐθυμίου Διονυσιάτου-Στ. Π. Κυριακίδου, Ἐγγραφα τῆς μονῆς Διονυσίου ἀφορῶντα εἰς ἀγνώστους ναοὺς τῆς Θεσσαλονίκης. Μακεδονικά 3 (1955), σ. 364/5.

⁶ S. Kugéas, Notizbuch eines Beamten der Metropolis in Thessalonike. BZ 23 (1914-1920), S. 145: «...ἔδοκέ μοι ὁ ἱερομνήμων ὁ Χονδροχείλης διὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου τοῦ Μάζαρη νομίματα ἐν ἡμῖν...».

¹ Ἁγιορεΐτισσα

ἀφιερωτήριον ἐνυπόγραφον ἔγγραφον τίθημι καὶ ποιῶ ὅλην ψυχῇ καὶ δια-
 θέσει καρδίας, γνώμη, ἀποδοχῇ || ³ καὶ τοῦ παναγιωτάτου ἡμῶν ἀσθέντου
 καὶ δεσπότη, τοῦ θειοτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ὑπεριτίμου καὶ
 ἐξάρχου πάσης Θετταλίας κῦρ Συμεών, || ⁴ πρὸς σὲ τὸν δσιώτατον ἐν ἱε-
 ρομονάχοις καὶ καθηγούμενον τῆς σεβασμίας καὶ ἱερᾶς βασιλικῆς ἀγιορει-
 τικῆς μονῆς, τῆς εἰς ὄνομα μὲν τιμωμένης τοῦ τιμίου || ⁵ ἐνδόξου Προ-
 φήτου Προδρομόν καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἐπικεκλημένης δὲ τοῦ κῦρ
 Διονυσίου, κῦρ Δανιήλ, καὶ διὰ σοῦ πρὸς τὴν τοιαύτην σεβασμίαν μονήν
 καὶ || ⁶ τὸ μέρος ἅπαν αὐτῆς, ἐκουσίως, ἀβιάστως, ἀμεταμελήτως, μετὰ
 μεμελετημένον σκοποῦ καιρικῆς τε διασκέψεως καὶ πολλῆς ὅτι τῆς προ-
 θυμίας χάριτι Χριστοῦ. || ⁷ Ἐπειδὴ γὰρ ὑπὸ τε τῆς ἀνωμαλίας καὶ και-
 ρικῆς στενωπώσεως τῶν πραγμάτων εἰς τοσαύτην ἔνδειαν κατήντησα ἐκ πλού-
 του καὶ δόξης καὶ εὐημερίας, ὥς μήτε εἰατὴν || ⁸ δύνασθαι ἐξοικονομεῖν
 ὥς δεῖ, μήτε τῶν προσόντων μοι γονικῶν ἐπιμελεῖσθαι κτημάτων, ὧν
 ἔστι καὶ τὸ ἐν τῇ γειτονίᾳ τοῦ Ὀμφαλοῦ διακείμενον πρὸς δύσιν καὶ || ⁹
 μεσημβρίαν κείμενον τῆς παλαιᾶς πυρκαϊστοῦ Ἐβραΐδος, ἐλεύθερον παν-
 τοῖον βάρους ἐπιτελεσματικοῦ, κελλύδριον εἰς ὄνομα τιμώμενον τῶν ἁγί-
 ων μεγάλων || ¹⁰ Μαρτύρων Τεσσαράκοντα, τοῦτο γὰρ πολλῶ πλείω τῶν
 ἄλλων ὑπέστη τὴν βλάβην καὶ τὴν καταφθοράν, κείμενον ἀρτίως, ὥς ὁρᾶ-
 ται, ἐν ἀσήμεφ τόπῳ καὶ οἶονεῖ τῆς || ¹¹ λεωφόρου μέσον, ὅφ' οὗ τὸ πλεῖ-
 στον μέρος τὸ μὲν τῇ συνεχεῖ τῶν κατὰ καιροὺς ὑδάτων φορᾷ σαθρωθὲν
 πέπτωκε, τὸ δὲ τῇ κακῇ προαιρέσει τῶν πλησιογειτονοῦντων καὶ τῶν || ¹²
 τὰ μάλιστα διατριβόντων κατεχαλάσθη καὶ μέρος τι μετὰ τοῦ ραοῦ ὑπε-
 λείφθη, ὃ καὶ τὴν πτωσὶν τάχιστα ἀπειλεῖ καὶ σχεδὸν τῇ πόλει πάσῃ κοι-
 νὸν ἀφοδευτήριον ὥς || ¹³ ἔρημον γέγονε καὶ κόπρου καὶ δυσωδίας με-
 στὸν ἔστι τὸ καθόλου. τοῦτου χάριν, ἐπειδὴ τὰ μὲν ἄλλα μοι προσόντα
 πάντα, εἰ καὶ οἷχσαν, οὐδὲν θαναμαστόν. τοῦ παρόντος || ¹⁴ γὰρ αἰῶνος
 καὶ τῆς παρουσίας ζωῆς εἰσίν, ὃ δὲ τοῦ Θεοῦ ἀποκεκομμένος ἅγιος οἶκος,
 ἐὰν μὲν ἐξ ἀμυδρᾶς πῶς ἡμετέρας ἀμελείας ἐρημωθῇ καὶ καταπάτημα γέ-
 νηται, λόγον ὀφείλω || ¹⁵ ἀποδῶσαι ὑπὲρ τούτου τῷ φοβερῷ κριτῇ Θεῷ,
 ἵνα δὲ μὴ τοιαύτης καταδίκης ὑποστήσωμαι παρὰ Θεῷ, σκοποὶν εἶχον πα-
 ραπέμψαι τοῦτο πρὸς τινα τῶν θεοφιλῶν, ὥστε || ¹⁶ παραλαβὼν πᾶσαν
 σπουδὴν ἐνδείξει ὑπὲρ τῆς συστάσεως αὐτοῦ καὶ ὅσαι ὥραι οὐ διέλειπον
 τὸν αὐτὸν ἔχειν σκοποὶν κατὰ νοῦν, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς || ¹⁷ μοῖς
 ἔδωκα ποτὲ νυσταγμὸν ἀνιχνεύουσα, εἴ που εὐρίσκειται τι πρόσσωπον θεο-
 φιλὲς καὶ πρὸς σύστασιν τοῦ ραοῦ τούτου, πλὴν διὰ τὸ εἶναι τὸ καλὸν ἀ-
 πανταχοῦ σπάνιον, ἕως ἄρτι τὸ κατὰ || ¹⁸ τὴν ἐμὴν θέλησιν οὐκ εὐδῶ-
 σα πληρῶσαι, ὅθεν καὶ ἥσχαλλον. ἀρτίως δὲ εὐδοκίᾳ Θεοῦ διὰ πρεσβει-

⁶ πολῆς¹⁴ ἀποκεκομμένος¹⁶ διέλλειπον¹⁷ καλλόν¹⁸ ἥσχαλον

ὦν τῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τὰ αὐτῶν αἵματα ἐκχεάντων Μαρτύρων || ¹⁹ μεγάλων ἁγίων Τεσσαράκοντα εὗρον σὲ αὐτὸν παρ' ἐλπίδα τοιοῦτον, ἅγιον, ἐνάρτεον καὶ ὅλον τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, ὡς παρὰ πᾶσι μεμαρτύρηται, παραδίδωμί σοι τὸ τοιοῦτον || ²⁰ κελλίον ἀπὸ τοῦ νῦν μετὰ γε τοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἀνώγειω ἐτοιμοκαταπιπτώτου οἰκήματος, ὅπερ ἀπὸ πλησίον ἐξωνησαμένη πρὸ ὀλίγου προσαφίερωσα τῷ ἁγίῳ ναῷ τούτῳ || ²¹ καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν παραδίδωμί σοι ταῦτα μετὰ πάσης τῆς δεσποτείας αὐτῶν καὶ ὧν ἔχουσι δικαίων πάντων καὶ προνομίων παλαιῶν τε καὶ νέων, ἅπερ || ²² καὶ παραλαβὼν ὀφείλεις σὺν παντὶ τῷ μέρει τῆς μονῆς ἀνοικοδομῆσαι κατὰ τὸ δυνατόν καὶ εἰς τὴν προτέραν ἀνάκλησιν καὶ ἐμφέρειαν ἐπαναγαγεῖν, || ²³ ὥστε καὶ τὸ θεῖον ὑμνεῖσθαι καὶ μοναδικὸν καταγώγιον, εἰ δυνατόν, γενέσθαι, συνεργεῖα τοῦ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον οἰκονομοῦντος Θεοῦ, καὶ οὕτω κατέχει<ν> ταῦτα, δηλαδὴ || ²⁴ τὸ κελλίον καὶ τὸ οἶκημα, μεθ' ὧν ἔχουσι δικαίων καὶ προνομίων κυρίως, δεσποτικῶς, ἐξουσιωδῶς, ἀναφαιρέτως τε καὶ ἀναποσπάστως ἀπ' ἐμοῦ καὶ παντὸς ἄλλου || ²⁵ προσώπου συγγενικοῦ μου ἢ καὶ ἀλλοτρίου, ἅδιαν ἔχουσα ποιεῖν τὰ δοκοῦντα αὐτῇ πρὸς σύστασιν καὶ διαμονὴν αὐτῶν ἀεμποδίστως ἀπ' ἐμοῦ, ἅπαξ γὰρ || ²⁶ ἐξέστην τῆς τούτων δεσποτείας καὶ μηδὲ ἔχρος ποδὸς τὸ σύνολον παρυποκρατήσασα εἰς ἑμαυτήν, προσαφίερωσα τῷ Θεῷ τὸ πᾶν χάριν μνήμης ἐμοῦ || ²⁷ καὶ τῶν γονέων μου, ὧν τὰ ὀνόματα γραφῆναι ὀφείλουσι τῷ ἱερῷ τῆς μονῆς βρεβίῳ, ὥσάν διηνεκῶς μνημονεύωνται, ὅποταν τὸ θεῖον ἐξευμενίζηται. ταῦτα || ²⁸ οὕτω συμφωνήσασα καὶ οὕτω διαπράξασα μετὰ πολλῆς διαθέσεως καὶ μελέτης καὶ προσοχῆς ὀφείλουσιν ἔχειν τὸ στέργον παρ' ἐμοῦ, τοῦ μέρους μου || ²⁹ παντός, ἐμοῦ καὶ ζωῆς καὶ τελευτησάσης, καὶ παντὸς ἐτέρου προσώπου. εἰ δ' ἴσως τοῦ καιροῦ τρέχοντος ἢ ἐγὼ αὐτὴ ἐπηρεῖα δαίμονος πειραθῶ ἀνατρέψαι || ³⁰ τὴν παροῦσαν μου ἀφιέρωσιν, ἣν πεποίηκα κατὰ θεοφιλεῖ σκοπόν, ἢ τις τῶν ἐμῶν κατὰ γένους προσηκόντων ἢ τῶν ἀλλοτρίων, ἵνα κἄν ὁποῖος γε καὶ εἴη || ³¹ ὁ πειραθεὶς ἀνατρέψαι τὴν παροῦσαν προᾶξιν, βουλόμενος τὸ κελλίον ἀποσπᾶσαι ἀπὸ τῆς μονῆς, οὐ μόνον οὐκ εἰσακούεσθαι ὀφείλει, ἐφ' οἷς || ³² ἂν λέγειν ἔχει, ἀλλὰ καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐπισπᾶται τὴν παρὰ Στωϊκοῦ τοῦ Θεοῦ ὀργὴν τε καὶ ἀγανάκτησιν διὰ τὴν τοιαύτην ἀναίδειαν. ὁ τοιοῦτος γὰρ πρῶτον || ³³ ὀφείλει συνδιασκεψάμενος, ὅποσον τὸ κελλίον γέγονεν ἐξημωθὲν ὑπὸ τῆς ἐμῆς ἀδυναμίας ἢ καὶ ῥαθυμίας ἴσως καὶ μετὰ ποίας οἰκονομίας ἐν τίνι || ³⁴ παρέπεμψα, καὶ οὕτω κινήτω εἰ λέγειν ἔχει τινὰ λόγον, ὃν οὐδὲ λέγειν ἔχει, εἰ δὲ καὶ λέγειν ἔχει, ἐπὶ ῥηρὶα μόνον ὀφείλουσιν εἶναι τὰ || ³⁵ προτεινόμενα καὶ ἔξω παντὸς ἀγαθοῦ σκοποῦ. τούτου γὰρ χάριν καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον ἐγεγόνει ἐνώπιον

²⁴ ἐξουσιωδῶς ²⁷ βρεβίῳ ²² ἐμφέρειαν ²⁸ πολῆς ²⁹ δαίμονος ³⁰ θεοφιλεῖ

Γνώμη καὶ ἀποδοχῇ καί... τοῦ θειοτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης... κῆρ Συμεὼν... (στ. 3) ἐγένετο ἡ δωρεὰ τῆς Μαρίας. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀρχιερατείας τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Συμεὼν δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὴ. Ὁ προκατόχος αὐτοῦ Γαβριὴλ μαρτυρεῖται διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν Μάιον τοῦ 1416.¹ Ἡ πρώτη μαρτυρία τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Συμεὼν εἶναι κατὰ μὲν τὸν L. Petit τοῦ ἔτους 1425,² ὑπάρχει ὅμως ἀκόμη παλαιότερα μαρτυρία περὶ τῆς ἀρχιερατείας τοῦ μητροπολίτου τούτου, τοῦ ἔτους 1420.³ Μεταξὺ λοιπὸν τοῦ ἔτους 1416 (τελευταία μαρτυρία περὶ Γαβριὴλ) καὶ τοῦ ἔτους 1420 (πρώτη μαρτυρία περὶ Συμεὼν) ὑπάρχει κενόν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ καλύπτουν ἢ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Γαβριὴλ ἢ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Συμεὼν ἢ νὰ μοιράζεται τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μεταξὺ τῶν δύο ἀρχιερατειῶν, ἀφοῦ ἐν τῷ Συνοδικῷ τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης οὐδὲν ἄλλο ὄνομα μητροπολίτου παρεμβάλλεται μεταξὺ τῶν δύο τούτων μητροπολιτῶν.⁴ Οὕτω τὸ ἐγγραφον ἡμῶν ἐπιβεβαιοῖ τὴν κατὰ προσέγγισιν ὑπὸ τοῦ ἐκδότου αὐτῆς χρονολογηθεῖσαν μαρτυρίαν τοῦ Σημειωματαρίου τοῦ ἀγνώστου ὑπαλλήλου τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης⁵ καὶ πιστοποιεῖ ὀριστικῶς ὅτι τὸν Σεπτέμβριον τοῦλάχιστον τοῦ 1420 εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Θεσσαλονίκης ἐκάθητο ἡδη ὁ Συμεὼν, παραμείνας, ὡς γνωστόν, εἰς τοῦτον μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1429 καὶ ἀποθανὼν ἕξ μῆνας πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1430.⁶

Ὁ Δανιὴλ, ὁ καθηγούμενος τῆς μονῆς Διονυσίου (στ. 5), ἀναφέρεται καὶ εἰς πρόσταγμα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζοῦντος Ἀλεξίου Δ' τοῦ Μεγάλου Κομνηνοῦ (1412 - 1429) διὰ τὴν μονὴν Διονυσίου τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1416.⁷

Τὸ ἐν τῇ γειτονίᾳ τοῦ Ὁμφαλοῦ διακείμενον (μονύδριον, στ. 8). Γειτονία λεγομένη τοῦ Ὁμφαλοῦ ἐν Θεσσαλονίκη κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς

¹ Ἐν ἐγγράφῳ, δημοσιευθέντι ἐν τῷ περιοδικῷ Γρηγόριος Παλαμᾶς 1 (1917), σ. 41-45. Πρβ. V. Laurent, Le métropolitaine de Thessalonique Gabriel (1397 - 1416/19) et le couvent de la Née Monή. Ἑλληνικά 13 (1954), σ. 250 καὶ σημ. 7.

² L. Petit, Le Synodicon de Thessalonique. Échos d'Orient 18 (1916-1919), σ. 250.

³ Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 26 σημείωμα τοῦ ἀναφερθέντος Σημειωματαρίου ἐνὸς ὑπαλλήλου τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Τὸ σημείωμα χρονολογεῖ ὁ ἐκδότης αὐτοῦ ὡς τοῦ ἔτους 1420.

⁴ L. Petit, Le Synodicon etc., ἐνθ' ἀνωτ. σ. 240 καὶ σ. 245.

⁵ Βλ. τὴν ἀνωτέρω σημείωσιν 2.

⁶ L. Petit, Le Synodicon etc., ἐνθ' ἀνωτ. σ. 250.

⁷ Βλ. Fr. Dölger, Aus den Schatzkammern des Heiligen Berges. München 1948, Textband. Nr. 27, 13 u. 24.

χρόνους πρώτην φοράν, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἐνταῦθα ἀναφέρεται. Αἱ συνοικίαι τῆς βυζαντινῆς πόλεως ὀνομάζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ναοῦ, πέρας τοῦ ὁποίου ἐξετείνοντο.¹ Ματαίως ὅμως θὰ ἀνεζητήε τις βυζαντινὸν ναὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ ὀνομαζόμενον οὕτω. Τὸ ὄνομα ἐν τούτοις χαρακτηρίζει πράγματι τὴν θέσιν μεγάλου ναοῦ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως καὶ διειρηθή μετὰ τῶν νεωτέρων χρόνων. Τὴν πληροφορίαν διέσωσεν ὁ ἀείμνηστος Πέτρος Παπαγεωργίου, ὅστις λέγει ὅτι «κατὰ δημώδη ἐν Θεσσαλονίκῃ λόγον» ὁ εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως εὐρισκόμενος ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κατεῖχε τὸν ὁμφαλὸν τῆς παλαιᾶς πόλεως. Ἴδου οἱ λόγοι τοῦ Παπαγεωργίου: «Τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων τοῦ χρόνου φθορῶν γενναῖον ἡμῖν περιεσώθη ἀντάλλαγμα (ὁ ναὸς δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου), περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ τοῦ Παπαγεωργίου), ὁ τὸν ὁμφαλόν, κατὰ δημώδη ἐν Θεσσαλονίκῃ λόγον, τῆς νῦν παλαιᾶς πόλεως κατέχων».² Ἡ λαϊκὴ λοιπὸν ἔκφρασις ὀνόμαζεν ἀκόμη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Παπαγεωργίου «ὁμφαλὸν» τὸ κέντρον τῆς παλαιᾶς πόλεως, ὅπου εὐρίσκετο ἡ μεγάλῃ βασιλικῇ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Τοῦτο εἶναι κατανοητόν, ἐὰν ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἀμέσως νοτιώτερον τῆς βασιλικῆς ἠνοίγετο ἀνέκαθεν ὁ μόνος ἀνοικτὸς χώρος εἰς τὸ κέντρον τῆς παλαιᾶς πόλεως, ἡ πλατεία τῆς ῥωμαϊκῆς καὶ βυζαντινῆς κατόπιν Ἀγορᾶς.³ Ὁ χώρος οὗτος προσωμοιάζετο πρὸς ὅπῃ ἐντὸς τῆς μάξης τῶν ἐντὸς τῶν τειχῶν συνωθουμένων οἰκίων καὶ ἡδύνατο προσφυῶς νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὁμφαλὸς τῆς πόλεως. Γειτονία λοιπὸν τοῦ Ὀμφαλοῦ τὸ 1420 ἐν Θεσσαλονίκῃ ἦτο, λίαν πιθανῶς, ἡ πρὸ τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ περὶ τὸ ἄνοιγμα τῆς βυζαντινῆς Ἀγορᾶς (σημερινῆς Πλατείας δικαστηρίων) συνοικία.

Πρὸς δύοσιν καὶ μεσημβρίαν κείμενον τῆς παλαιᾶς πυρκαϊστού

¹ Οὕτω π.χ. «γειτονία Ἀχειροποιήτου» περὶ τὸν ναὸν τῆς Ἀχειροποιήτου. Βλ. Dölger, Schatzkammern. Nr. 111, 15 (1920). Οὕτω καὶ «γειτονία Ἀσωμάτων» περὶ τὴν σημερινὴν Ροτόνταν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Βλ. Γ. Ι. Θεοχαρίδου, Ὁ ναὸς τῶν Ἀσωμάτων καὶ ἡ Rotonda τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης. Ἑλληνικά 13 (1954), σ. 37 κέ.

² Πέτρου Ν. Παπαγεωργίου, Μνημεῖα τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ λατρείας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. ΒΖ 17 (1908), σ. 328. Τὸ ὄνομα «ὁμφαλός» προφανῶς δὲν εἶναι τρόπος ἐκφράσεως τοῦ Παπαγεωργίου, ἀλλὰ λέξις τοῦ εἰδικῶς ἐν Θεσσαλονίκῃ «δημῶδους λόγου», ὅστις ἐχρησιμοποιεῖ τὴν λέξιν ὁμφαλός, προκειμένου περὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἐλεγε δηλαδὴ ὁ λαὸς ὅτι ὁ ναὸς ἔκειτο εἰς τὸν ὁμφαλὸν τῆς πόλεως, εἰς τὸ μέρος τουτέστιν τῆς πόλεως, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο κοινῶς ὁμφαλός.

³ Περὶ τῆς ῥωμαϊκῆς καὶ βυζαντινῆς Ἀγορᾶς βλ. Χ. Ι. Μακαρόναν, ἐν Ἐπιστημ. Ἐπετηρ. Φιλοσοφ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης 6 (1950), 304, σημ. 1. (Μνημόσυνον Ν. Γ. Παπαδάκι).

ἐβραϊδος (στ. 9)... καὶ οἶονεὶ τῆς λεωφόρου μέσον (στ. 11). Τὸ ὑπὸ τῆς δωροτηρίας εἰς τὴν μονὴν Διονυσίου ἀφιερούμενον μονύδριον ἔκειτο συνεπῶς νοτιοδυτικῶς μιᾷς παλαιᾶς ἐβραϊκῆς συνοικίας, ἣ ὅποια τὸ 1420 ἦτο κατεστραμμένη ὑπὸ πυρκαϊᾶς. Ἡ πρὸ τοῦ 1420 καταστραφεῖσα παλαιὰ αὕτη ἐβραϊκὴ συνοικία τῆς πόλεως εἶναι λίαν ἐνδιαφέρονσα. Ἐβραϊκαὶ συνοικίαι ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπῆρχον, ὥς γνωστόν, ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος εἰς πλείονα τοῦ ἐνός, καὶ δὴ ἐκ τῶν νοτιωτέρων καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν, μέρη τῆς πόλεως.¹ Αἱ συνοικίαι ὅμως αὗται ἦσαν σχετικῶς νεώτεραι καὶ ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀφίξεως εἰς Μέσσην Ἀνατολὴν τῶν ἐξ Ἰσπανίας κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ἐκδιωχθέντων Ἐβραίων. Τὸ 1420 δὲν εἶχον ἔλθει ἀκόμη εἰς Θεσσαλονίκην οἱ ἐξ Ἰσπανίας Ἐβραῖοι καὶ ἡ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἐγγράφῳ ἐβραϊκὴ συνοικία εἶναι παλαιότερα τῆς ἀφίξεως αὐτῶν, κατοικουμένη ὑπὸ τῆς ἐβραϊκῆς μειονότητος τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς.² Ποῦ ὅμως ἀκριβῶς ἐν τῇ πόλει εὗρίσκετο ἡ παλαιότητα αὕτη συνοικία τῶν βυζαντινῶν Ἐβραίων; Μέχρι τοῦδε οὐδεμία εἰκασία ἦτο δυνατόν νὰ ὑποστή-

¹ Βλ. προχείρως Θεοχαρίδου, Ὁ ναὸς τῶν Ἀσωμάτων κτλ., ἐνθ' ἄνωγ. σ. 61. Πρβ. καὶ O. T a f r a l i, Topographie de Thessalonique. Paris 1913, σ. 145 καὶ σημ. 4, ὅπου γίνεται λόγος περὶ «παλαιᾶς ἐβραϊκῆς συνοικίας» παρὰ τὸν χῶρον τοῦ βυζαντινοῦ Ἱπποδρόμου. Πόσον παλαιᾶς; Ἡ πληροφορία εἶναι τοῦ 18ου αἰῶνος.

² Ἐβραῖοι, ὄχι τὸσον πολυαριθμοί, ὅσον ἀργότερον, ὑπῆρχον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὴν πόλιν. Εἰς ἐβραϊκὴν Συναγωγὴν τῆς πόλεως ἐδίδαξεν ὁ Ἀπόστολος καὶ ὁμοεθνεῖς αὐτοῦ Ἐβραῖοι προκάλεσαν τὰς ταρχὰς τοῦ ὄχλου καὶ τὴν δίδωσιν τοῦ Ἀποστόλου. (Πράξεις, κεφ. 17, 1 - 6). Οἱ ἴδιοι Ἐβραῖοι κατεδίωξαν κατόπιν καὶ τὴν μικρὰν νεοπαγῇ χριστιανικὴν κοινότητα τῆς πόλεως. (Ἐπιστ. πρὸς Θεσσαλ. Α', κεφ. 2, 14. Β' κεφ. 1, 4). Κατωτέρω θὰ κάμωμεν λόγον περὶ ἐπιγραφῆς, εὐρεθείσης ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ μαρτυρούσης τὴν ὑπαρξίν ἐβραϊκῆς Συναγωγῆς ἐν τῇ πόλει εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 5ου μ.Χ. αἰῶνος. Τὸν 7ον αἰῶνα ἀναφέρονται «παῖδες Ἐβραίων» ἐν Θεσσαλονίκῃ. Βλ. M i g n e, P G τ. 116, στ. 332 ἐν τέλει. Τὸν 12ον αἰῶνα ὁ Benjamin de Tudèle εὗρε περὶ τοὺς 500 Ἐβραίους ἐν Θεσσαλονίκῃ. (O. T a f r a l i, Thessalonique au XIV^e siècle. Paris 1913, σ. 39 σημ. 6). Ὁ δὲ μητροπολίτης Εὐστάθιος εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Πατριάρχην ὁμιλεῖ περὶ Ἐβραίων, ἐγκαταλειψάντων τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν συνοικίαν καὶ ἐπεκταθέντων εἰς ἐγκαταλειμμένας χριστιανικὰς οἰκίας καὶ ἀδέσποτα οἰκόπεδα καταστραφέντων ἀκινήτων (ἐρημοτόπια). (E u s t a t h i i, Opuscula. Ed. T h. L. F. T a f e l. Francoforti ad Moenum 1832. Epist. λβ' [σ. 339/40]), ἐὰν βεβαίως ἡ ἐπιστολὴ εἶναι πράγματι τοῦ Εὐσταθίου (βλ. K. K ρ ο υ μ π ᾶ χ ε ρ, Ἱστ. Βυζαντ. Λογοτ. Μετάφρ. Γ. Σωτηριάδου. Ἀθῆναι 1900, τόμ. Β' σ. 267), ὅπότε καὶ μόνον πρόκειται περὶ τῆς Θεσσαλονίκης, ἀφοῦ εἰς τὴν ἐπιστολὴν δὲν ἀναφέρεται ἡ πόλις οὔτε καθορίζεται ἡ θέσις τῆς ἐβραϊκῆς συνοικίας. Πάντως τοιαῦτα ἐρημοτόπια καὶ κεναὶ χριστιανικαὶ οἰκίαι δικαιολογοῦνται ἐντός τοῦ στενοῦ χώρου τῆς περιτειχισμένης πόλεως μόνον μετὰ τὰς καταστροφὰς τῶν ἁλώσεων τοῦ 904, τοῦ 1185 καὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ζηλωτῶν τοῦ 1342-1349. Ἡ δευτέρα χρονολογία συμπίπτει μὲ τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου. Περὶ ἐ-

ριχθῇ.¹ Νῦν τὸ ἔγγραφοι ἡμῶν ἐπιτρέπει τὴν μετὰ πολλῆς πιθανότητος τοποθέτησιν αὐτῆς. Νοτιοδυτικῶς τῆς παλαιᾶς ταύτης ἐβραϊκῆς συνοικίας καὶ πολὺ πλησίον τῆς λεωφόρου, τῆς σημερινῆς δηλαδὴ Ἑγνατίας ὁδοῦ,² τόσον δὲ πλησίον, ὥστε ἐν τῇ ἔρειπώσει καὶ ἀπομονώσει αὐτοῦ νὰ φαίνεται ὡς εὐρίσκόμενον εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τοῦ καταστρώματος τῆς ὁδοῦ, ἔκειτο κατὰ τὴν ἀνωτέρω φράσιν τοῦ ἐγγράφου ἡμῶν τὸ μονύδριον τῆς δωρητρίας. Ἀλλὰ τὸ μονύδριον τοῦτο εἶδομεν ὅτι εὐρίσκετο καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ὀμφαλοῦ, ἐν τῇ νοτίως δηλαδὴ τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀνοικομένη βυζαντινῇ Ἀγορᾷ. Συνεπῶς καὶ ἡ βορειοανατολικῶς τοῦ μονυδρίου κειμένη παλαιὰ ἐβραϊκὴ συνοικία θὰ εὐρίσκετο παρὰ τὴν συνοικίαν τοῦ Ὀμφαλοῦ καὶ μετὰ τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ τῆς λεωφόρου, δηλαδὴ τῆς Ἑγνατίας ὁδοῦ. Περὶ τὴν βυζαντινὴν λοιπὸν Ἀγορὰν καὶ σημερινὴν Πλατεῖαν δικαστηρίων κατέκουν οἱ βυζαντινοὶ Ἑβραῖοι τῆς πόλεως.

Εἰς ποίαν ὁμως ἐκ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τοῦ τετραγώνου τῆς Ἀγορᾶς πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν τὴν παλαιὰν ταύτην ἐβραϊκὴν συνοικίαν; Ἡ τετράγωνος Πλατεῖα τῆς Ἀγορᾶς εἶχε καὶ ἔχει ὡς πλευρὰς ἀπὸ Βορρᾶ μὲν τὴν βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἀπὸ Νότου δὲ τὴν βυζαντινὴν λεωφόρον ἢ σημερινὴν Ἑγνατίαν ὁδόν. Θέσις λοιπὸν διὰ μίαν συνοικίαν παρὰ τὴν Ἀγορὰν ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἢ δυτικὴν πλευρὰν αὐτῆς. Εἰς τὴν δυτικὴν ὁμως πλευρὰν καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τῆς σημερινῆς Παναγίας τῶν Χαλκῶων εὐρέθη ἡ διγλωσσοῦς ἑλληνοεβραϊκὴ ἐπιγραφή παλαιοχριστιανικῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία προδίδει τὴν ποτε ὑπαρξίν ἐβραϊκῆς Συναγωγῆς εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην.³ Ἡ

βραϊκῆς κοινότητος ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ 1337 μὲ ἴδιον μάλιστα δικαστὴν βλ. Fr. Dölger, Zur Frage des jüdischen Anteils an der Bevölkerung Thessalonikes im XIV. Jahrhundert. The Joshua Starr memorial Volume. New York 1953, p. 129-133. (Jewish Social Studies, Publication Vol. 5). Ἱστορίαν τῶν Ἑβραίων τῆς Θεσσαλονίκης ἔγραψεν ὁ Jos. Nehama, (Histoire des Israelites de Salonique. Τόμ. 1-3. Salonique 1935/36), ἔργον δημοσιογραφικοῦ μάλ-
λον ζήλου.

¹ Πρβ. O. Tafrali, Thessalonique au XIVe siècle. Paris 1913, σ. 40 καὶ σημ. 1. Τοῦ αὐτοῦ, Topographie de Thessalonique. Paris 1913, σ. 145.

² Περὶ Ἑγνατίας ὁδοῦ βλ. X. I. Μακρόν, Via Egnatia and Thessalonike. Reprinted from the Studies presented to David Moore Robinson. Ἀλ. Ν. Λέτσα, Αἱ κυριώτεραι ὁδοὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Γέρας Ἀντωνίου Κεραμοπούλου. Ἀθῆναι 1953, σ. 568-572. (Δημοσιεύματα Ἐτ. Μακεδον. Σπουδῶν. Σειρὰ φιλολογικὴ καὶ θεολογικὴ ἀριθ. 9).

³ Ἀνακοίνωσις καθηγ. Στρατῆ Πελεκίδη ἐν τῷ 9ῳ Διεθνῇ Βυζαντινολογικῷ Συνεδρίῳ (12-19 Ἀπριλίου 1953). Σύντομος περίληψις μετὰ φωτογραφίας τῆς ἐπιγραφῆς εἰς τὰ Πεπραγμένα τοῦ Συνεδρίου, τόμ. Α'. Ἀθῆναι 1955, σ. 508, πίν. 84.

Συναγωγή βεβαίως ἦτο πολὺ παλαιά, κτισθεῖσα «πιθανῶς πρὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ε' καὶ ἐντὸς τοῦ δ' αἰῶνος ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἐκ Νεαπόλεως σοφιστοῦ ἢ ρητοροδιδασκάλου Σιρικίου».¹ Ἡ ὑπαρξίς παλαιότητας ἐβραϊκῆς Συναγωγῆς προϋποθέτει καὶ τὴν ὑπαρξίν παλαιότητας ἐβραϊκῆς συνοικίας περὶ αὐτὴν εἰς τὴν δυτικὴν ταύτην πλευρὰν τῆς Ἀγορᾶς. Εἶναι δὲ λίαν πιθανὸν ὅτι καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα αἰῶνας περὶ τὴν θέσιν τοῦλάχιστον, ἐὰν δὲν ἐσφύζετο πλέον κτήριον,² τῆς παναρχαίας Συναγωγῆς θὰ ἐξηκολούθει νὰ συγκεντροῦται, λόγῳ τοῦ δυσμεταβλήτου αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ἡ ἐβραϊκὴ συνοικία. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔγγραφον ἡμῶν, ἀναφέρον παλαιὰν ἐβραϊκὴν συνοικίαν, διὰ τῆς μνείας τοῦ Ὀμφαλοῦ ὁδηγεῖ εἰς τὴν Ἀγορὰν, εἶναι φυσικὸν νὰ κατευθυνθῶμεν εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν ταύτης, ὅπου ἡ ἀρχαία Συναγωγή, διὰ νὰ τοποθετήσωμεν τὴν ἐβραϊκὴν συνοικίαν τοῦ ἐγγράφου, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἀνατολικήν, ὅπου οὐδεμία ἔνδειξις περὶ ἐβραϊκῆς συνοικίας ὑπάρχει. Ἡ πρὸ τοῦ 1420 λοιπὸν ὑπὸ πυρκαϊᾶς καταστραφεῖσα βυζαντινὴ ἐβραϊκὴ συνοικία εὗρίσκετο λίαν πιθανῶς εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς βυζαντινῆς Ἀγορᾶς ἢ τῆς σημερινῆς Πλατείας δικαστηρίων καὶ βορείότερον τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τῆς σημερινῆς Παναγίας τῶν Χαλκῶν. Βορειότερον ὅπωςδὴποτε, διότι μεταξὺ τῆς Παναγίας τῶν Χαλκῶν καὶ τῆς Ἐγγατίας ὁδοῦ δὲν ὑπάρχει χώρος διὰ μίαν συνοικίαν.

Κελλύδριον εἰς ὄνομα τιμώμενον τῶν ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων Τεσσαράκοντα (στ. 9/10). Τὸ καθολικὸν λοιπὸν τῆς μικρᾶς μονῆς τῆς δωρητρίας ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Παρὰ τὴν κατερείπωσιν τῶν κελλίων καὶ τῶν ἄλλων προσκτισμάτων τοῦ μονυδρίου ὁ

¹ Βλ. τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην περίληψιν εἰς τὰ Πεπραγμένα τοῦ 9ου Συνεδρίου.

² Κατὰ τὴν ἰδρυτικὴν ἐπιγραφὴν εἰς τὸ ὑπέρθυρον τῆς εισόδου τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας Χαλκῶν οὗτος ἰδρύθη εἰς «βέβηλον τόπον». Βλ. τὴν ἐπιγραφὴν εἰς Δ. Ε. Εὐαγγελίδη, Ἡ Παναγία τῶν Χαλκῶν. Ἐκδόση Ἑταιρείας τῶν Φίλων τῆς Βυζαντινῆς Μακεδονίας. Θεσσαλονίκη 1954, σ. 10: «Ἀφιερώθη ὁ πρὶν βέβηλος τόπος εἰς ναὸν περιβλεπτον τῆς Θεοτόκου...». Τοῦτο ἡρμηνεύθη: «σε μέρος ὅπου θὰ ὑπῆρχε ἴσως κάποιο ἀρχαῖο κτήριο». (Εὐαγγελίδη, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 5). Ἡ ὀνομασία «βέβηλος» ὑποδηλοῖ θρησκευτικὴν μισαλλοδοξίαν καὶ τὸ «ἀρχαῖο κτήριο» θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο εἰδωλολατρικὸς ναὸς καὶ οὐχὶ ἑλληνιστικὸν ἢ ὠμαϊκὸν οἰκοδόμημα, ὡς αἱ στοαὶ τῆς Ἀγορᾶς π.χ. Καθημερινῆς χρήσεως δημόσιον κτήριον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ κατ' ἐξοχὴν βέβηλος τόπος. Δὲν εἶναι ὅμως πιθανὸν νὰ διετηρεῖτο ἐν τῇ πόλει εἰς τόσον προχωρημένους χριστιανικοὺς αἰῶνας καὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 11ου αἰῶνος, ὅποτε ἰδρύθη ὁ ναὸς τῆς Παναγίας τῶν Χαλκῶν, εἰδωλολατρικὸς ναὸς εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην. Δὲν θὰ ἠδύνατο τὸ ἀρχαῖον τοῦτο κτήριο νὰ ἦτο ἀκριβῶς ἡ παναρχαία ἐβραϊκὴ Συναγωγή, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ἀναφερθεῖσα ἐπιγραφὴ εὗρέθη πλησίον τοῦ ναοῦ; Ὡς βέβηλος λοιπὸν τόπος χαρακτηρίζεται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ θέσις τῆς παναρχαίας ἐβραϊκῆς Συναγωγῆς καὶ ἴσως νεώτερον ἐπ' αὐτῆς κτήριο, κατεδαφισθὲν τὸν 11ον αἰῶνα,

κεντρικός ναός αὐτοῦ διετεθεῖτο τὸ 1420 ἀκόμη ἀκέραιος. Ἡ μονὴ Διονυσίου, παραλαμβάνουσα τὸ μονύδριον, θὰ ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀνοικοδομήσῃ ἰδίους ἐξόδους τὰ πεπτωκότα καὶ νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὰ ἡρειπωμένα μέρη αὐτοῦ. Ἡ δωρητρία ὁμιλεῖ περὶ *κελλυδρίου* (στ. 9) *ἢ κελλίου* (στ. 20, 24, 31), ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικότητι μόνον περὶ ναοῦ πλέον πρόκειται καὶ περὶ σωτηρίας ἐκ τῆς ἐρειπώσεως τούτου φροντίζει νῦν πλέον αὕτη (στ. 14, 17). Εἴκοσιν ἔτη προηγουμένως ἀναφέρεται ἐν Θεσσαλονίκῃ ναὸς τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ὅστις ἔχει μερίδιον εἰς μυρεψικὸν ἐργαστήριον παρὰ τὸν Ἅγιον Μηνᾶν κείμενον.¹ Δὲν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι εἶναι ὁ αὐτός, παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ μονυδρίου τῆς δωρητρίας φαίνεται ὅτι χρονολογεῖται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Ποῦ ἔκειτο ὅμως ὁ ναὸς οὗτος τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων καὶ τί ἀπέγινε; Ὅπως εἶδομεν, πρέπει νὰ τὸν ἀναζητήσωμεν παρὰ τὴν Πλατείαν τῆς Ἀγορᾶς ἢ τὴν σημερινὴν Πλατείαν δικαστηρίων καὶ πολὺ πλησίον τῆς Ἑγνατίας ὁδοῦ, δυτικῶς δὲ τῆς Ἀγορᾶς, ἀφοῦ εἰς τὴν δυτικὴν αὐτῆς πλευρὰν ἐτοποθετήσαμεν τὴν ἐβραϊκὴν συνοικίαν, νοτιοδυτικῶς τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ ναός. Πλησιάζομεν ὅμως οὕτω πολὺ πρὸς τὴν Παναγίαν τῶν Χαλκέων. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ κατὰ τὴν ἰδρυτικὴν αὐτοῦ ἐπιγραφὴν ὡς ναὸς τῆς Θεοτόκου ἀνεγερθεὶς βυζαντινὸς ναός, ὁ λεγόμενος σήμερον Παναγία τῶν Χαλκέων,² διετήρησε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ναοῦ τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, διότι α) ἔχει λατρευτικὴν εἰκόνα τῶν Μαρτύρων τούτων καὶ πανηγυρίζει τὴν ἡμέραν τῆς ἐπετείου αὐτῶν (9ην Μαρτίου) καὶ β) ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ δὴ ὑπὸ τῶν γεροντοτέρων Σαράντα Μάρτυρες καὶ οὐχὶ Παναγία τῶν Χαλκέων. Ὡς γνωστόν, τὸ ὄνομα τοῦ ναοῦ «Παναγία τῶν Χαλκέων» προέρχεται ἐκ μεταφράσεως τοῦ τουρκικοῦ «Καζαντζιλάρ - Τζαμί», ὅπως ὠνόμαζον οἱ Τούρκοι τὸ μνημεῖον, λόγῳ τῆς γειτονίας τῶν ἐκεῖ εἰς παμπалаίαν θέσιν εὐρισκομένων χαλκευτικῶν ἐργαστηρίων, μεταφράσεως, γενομένης τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μ. Χατζηϊωάννου.³ Ἡ ὀνομασία λοιπὸν Παναγία τῶν Χαλκέων εἶναι λογία μετάφρασις καὶ ἐπεβλήθη ἐκ τῶν ἄνω. Συμβαίνει ὅμως καὶ κάτω ἄλλο περίεργον. Ὡς γνωστόν, αἱ τοιχογρα-

¹ F. Miklosich - J. Müller, Acta et Diplomata graeca Medii Aevi. Bd. II. Acta Patriarchatus. Wien 1862, σ. 525 (ἀριθ. DCLXIV τοῦ 1400). Οὐχὶ ὀρθῶς ὁ R. Janin, Échos d' Orient 34 (1935), σ. 70, ὑποθέτει ὅτι τὸ ἔγγραφον ἀναφέρεται εἰς ναοὺς καὶ μονὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφοῦ ἐν αὐτῷ (σ. 526) δροῦν πρόσωπα τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως ὁ μητροπολίτης Ἰσίδωρος καὶ ὁ μέγας οἰκονόμος Θεσσαλονίκης.

² Βλ. τὸ κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς παρὰ Δ. Εὐαγγελίδου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 10: «...εἰς ναὸν περιβλεπτον τῆς Θεοτόκου...».

³ Μ. Χατζη - Ἰωάννου, Ἀστυγραφία τῆς Θεσσαλονίκης, ἥτοι τοπογραφικὴ περιγραφὴ τῆς Θεσσαλονίκης. Δημοτικὴ Βιβλιοθήκη ἀριθ. 1. Ἐν Θεσσαλονίκῃ 1880, σ. 95.

φία τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῶν Χαλκῶν εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον σύγχρονοι πρὸς τὴν ἰδρυσιν τοῦ ναοῦ (πρῶτον ἡμισυ 11ου αἰῶνος). Εἰς τὸν δυτικὸν ὅμως τοῖχον τοῦ κυρίως ναοῦ καὶ εἰς τοὺς τοίχους τοῦ νάρθηκος ὑπάρχει δευτέρον στρώμα τοιχογραφιῶν, τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ μὲν ἐκάλυπεν, ἀλλαχοῦ δὲ ἀντικατέστησε τὸ εἰς τὰς θέσεις ἐκεῖνας καταστραφέν πρῶτον στρώμα.¹ Τὸ δ' εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ δυτικοῦ τοίχου τοῦ κυρίως ναοῦ, τοῦ τοίχου δηλαδὴ τοῦ χωρίζοντος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νάρθηκος, δευτέρον τοῦτο στρώμα, φέρον λείψανα τοιχογραφιῶν, αἱ ὁποῖαι εἰκονίζουν τρεῖς οἴκους τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου, θεωρεῖται ὑπὸ τῶν εἰδικῶς μὲ τὸ θέμα ἀσχοληθέντων ὡς γεγνημένον εἰς τὸ δευτέρον ἡμισυ τοῦ 14ου αἰῶνος.² Τοῦτο δεικνύει ἐπιδιόρθωσιν τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ ναοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ 14ου ἢ ἴσως, διατὶ ὅχι, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ 15ου αἰῶνος. Οὕτω προβάλλει ἡ τολμηρὰ ὑπόψια, μήπως τὸ δευτέρον τοῦτο στρώμα τοιχογραφιῶν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην προέρχεται ἐκ τῶν ἐπιδιορθώσεων, εἰς τὰς ὁποίας προέβη ἡ μὲν Διονυσίου ἐντὸς τῆς δεκαετίας 1420 — 1430 εἰς τὸν ναὸν τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ἀναλαβοῦσα τὴν δωρεὰν τῆς Μαρίας Ἀγιορειτίσσης. Ὑπάρχουν βεβαίως σημαντικὰ ἐμπόδια διὰ τὴν ταύτισιν τῶν τῶν δύο ναῶν. Ταῦτα εἶναι: Πρῶτον τὸ ὄνομα τοῦ ναοῦ. Πῶς νὰ δεχθῶμεν χωρὶς μαρτυρίαν μετονομασίαν τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς ναὸν τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, γενομένην ἄγνωστον πότε, καὶ δὴ παρὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἰδρυτικῆς ἐπιγραφῆς, ἣτις σφύζεται ἀκόμη καὶ ὀνομάζει ρητῶς τὸ μνημεῖον ναὸν τῆς Θεοτόκου; Δεύτερον, τὸ τουρκικὸν τέμενος Καζαντζιλάρ - Τζαμί. Δεδομένου ὅτι τὸ μονύδριον τῆς δωρητηρίας ἐγένετο διὰ τοῦ ἐγγράφου ἡμῶν μετόχιον τῆς μονῆς Διονυσίου, πῶς ἐξηγεῖται ὅτι τοῦτο μετεβλήθη εἰς τουρκικὸν τέμενος, ἀφοῦ οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔθιξαν, ὡς γνωστόν, τὰ μετόχια μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους; Μέχρις ὅτου νεώτεραι πηγαὶ ἄρουν τὰς δυσκολίας ταύτας, θὰ παραμῆνῃ πάντως ἀνεξιχνίαστον πῶς μετὰ τὸσον μακροχρόνιον διακοπὴν τῆς παραδόσεως ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἀνεβίωσεν εἰς νεωτέρους χρόνους ἡ ἀνάμνησις τοῦ ναοῦ τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων ἐν τῇ περιοχῇ ἐκείνῃ καὶ δὴ ἐν τῇ βυζαντινῇ ναῷ τῆς λεγομένης Παναγίας τῶν Χαλκῶν; Ἐν πάσει ὁμως περιπτώσει καὶ ἐὰν ἡ ταύτις δὲν ἀποβῇ δυνατὴ, πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ ναὸς τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων ἔκειτο πολὺ πλησίον τῆς Παναγίας τῶν Χαλκῶν.

¹ Ἀ. Συγγροπούλου, Αἱ ἀπολεσθεῖσαι τοιχογραφίαι τῆς Παναγίας τῶν Χαλκῶν Θεσσαλονίκης. Μακεδονικά 4 (1956), σ. 1-19. Ἰδία σ. 1 καὶ σ. 3

² Βλ. Ἀ. Συγγροπούλου, Αἱ ἀπολεσθεῖσαι τοιχογραφίαι κτλ., ἐνθ' ἀνωτ. σ. 1 καὶ πρὸ παντὸς παλαιότεραν μελέτην τοῦ αὐτοῦ, Ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου τῶν Χαλκῶν, ἐν περιοδικῷ Γρηγόριος Παλαμᾶς 2 (1918), σ. 562-567 καὶ σ. 662-669, Περιγραφή τῶν ἐν λόγῳ τοιχογραφιῶν σ. 662. Χρονολόγησις σ. 666.

4. Ἀνακεφαλαίωσις.

Ἐς ἀνακεφαλαίωσωμεν τὰ διδάγματα ἐκ τοῦ μικροῦ, ἀλλ' οὐχὶ ἀσημάντου ἐγγράφου μας.

Διὰ τὴν βυζαντινὴν προσωπογραφίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ 15ου αἰῶνος τοῦτο παρουσίασε παλαιούς γνωστούς, τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς Διονυσίου Δανιήλ, γνωστὸν ἀπὸ τοῦ 1416, τὸν μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Συμεών, τοῦ ὁποίου ἐπεβεβαιώθη ἡ ἀρχιερατεία ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1420, τὸν ἱερομνήμονα τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης Χονδροχείλην, τοῦ ὁποίου κατέστη γνωστὸν τὸ μικρὸν ὄνομα (Δημήτριος) καὶ ὁ ἱερατικὸς βαθμὸς (διάκονος), ἀλλὰ καὶ νέα πρόσωπα, ζῶντα ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ 1420: τὴν ἄγνωστον ἀλλαχόθεν Μαρίαν τὴν Ἀγιορείτισσαν, τοὺς γνωστὰ βυζαντινὰ ὀνόματα φέροντας μάρτυρας, Δημήτριον Συναδηνόν, Νικόλαον Ἀπόκαυχον, Δημήτριον Μαρμαράν καὶ Μανουὴλ Κανστρίσιον.

Διὰ τὴν τοπογραφίαν τῆς βυζαντινῆς Θεσσαλονίκης τοῦτο ἐβοήθησε νὰ ἀνευρεθῇ ἡ θέσις τοῦ «Γκέττο» τῶν, πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν ἐξ Ἰσπανίας ἐπηλύδων, βυζαντινῶν Ἑβραίων κατουίκων τῆς πόλεως, καὶ τοῦτο ἐτοποθετήθη εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς βυζαντινῆς Ἀγορᾶς ἢ τῆς σημερινῆς Πλατείας δικαστηρίων. Δυστυχῶς τὸ καλὸν ἐγγραφοῦν ἄφησεν ἄλυτον τὸ πρόβλημα τῆς τοποθετήσεως τοῦ ναοῦ τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ὁ ὁποῖος, ἐὰν παρ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις δὲν δύναται νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὸν βυζαντινὸν ναὸν τῆς σημερινῆς Παναγίας τῶν Χαλκῶν, πάντως πολὺ πλησίον αὐτοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ κεῖται.

Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ